sportul Magazin

MAREA BĂTĂLIE A MICILOR SCHIORI

Există, la vreo 15 km de Bran, pe dreapta și pe stînga șoselei, două sate: Șirnea și Fundata. Sau Fundata și Șirnea. Am preferat repetiția denumirilor, căci, n-aș dori, cu nici un preț, ca primatul enumerării uneia dintre localități s-o... defavorizeze pe cealaltă. De ce? Pentru că între copiii celor două sate se poartă o aprigă și permanentă bătălie, care are loc pe schiuri. Nu există concurs (și trebuie spus că acestea sînt organizate, în marea lor majoritate, cînd de una, cînd de alta dintre cele două școli) la care să nu fie invitați în primul rînd — deci ca oaspeți de onoare — „eternii" rivali vecini. Se înfiripă atunci o luptă aprigă, gata să se ia la întrecere, ca dorință de victorie, cel puțin cu Olimpiada albă. De-a lungul kilometrilor de cursă — căci schiul fond este specialitatea copiilor din aceste locuri — privirile nu scapă de sub control în primul rînd, pe adversarii din comuna vecină. Și nu există bucurie mai deplină decît cea prilejuită de o victorie directă și nici amărăciune mai grea, decît atunci cînd, zecimile de secundă de la capătul întrecerii sînt mai multe decît cele ale adversarului. Pînă și ce de-o șchioapă, dintr-a întîia, știu ce înseamnă lupta „celor mari", de-a cincea sau de-a șasea: intră și ei, fără rezerve, în lupta pentru supremația echipei lor. Astfel că, arareori, la victoriile, împărțite aproape matematic la doi, să se mai poată... înscrie vreun reprezentant al altei școli, din alt sat. Nimic nu-i poate împiedica, însă, pe copiii din Șirnea și Fundata să fie, cînd nu au schiurile în picioare, cei mai buni prieteni. La fel ca și părinții lor, fervenți susținători și adversari... de galerie pe marginea traseelor, chiar dacă mercurul termometrelor coboară cu mult sub „zero grade"...

Normal deci, ca talentații și „bătăioșii" puști, pentru care mersul pe schiuri înseamnă de pe acum marea pasiune a vieții lor, să intre cît se poate de repede în vederile celor care se ocupă de creșterea „schimbului de mîine" al schiului fond. Concursurile la nivel de școli, de care am'nteam mai sus, sînt tot atîtea prilejuri de depistare și selecționare a elementelor talentate. Au fost înființate centre de schi în cele două localități, iar culorile Școlii sportive Brașovia sau a altor cluburi sînt apărate cu cinste de mulți dintre elevii șirnăieni' ori fundățeni. O mîndrie în plus pentru profesorii celor două școli, printre care, Nicolae Fruntеș din Șirnea și frații Olteanu din Fundata pot fi situați la loc de frunte. Și tot din aceste locuri au apărut, ca să dăm numai două exemple, Ion Țeposu, component al lotului național de biatlon și Elena Bașa, campioana balcanică de anul trecut. Cîți dintre copiii de azi le vor urma drumurile și mai ales, succesele? Cu siguranță, mulți. Și dacă, deocamdată, procentul campionilor plecați din Fundata este mai mare, replica celor din Șirnea nu se va lăsa, mult timp, așteptată.

Radu TIMOFTE

La concursurile la care participă elevii din Șirnea și Fundata, de-a lungul traseelor, se înșiră numeroși săteni. Este încă un semn al prețuirii de care se bucură, aici, schiul.

HIBERNALE

● Are și gheața febra ei: febra concursurilor.

● Pilotarea unui bob cere foarte mult sînge rece. De aceea se practică iarna.

● Natura a plasat aripile la partea superioară a corpului. Omul și le-a pus la picioare și le-a numit „schiuri".

● Dansul pe gheață salvează de multe ori aparențele. Dacă partenerii nu știu să danseze, au scuza că sînt ocupați cu patinatul, iar dacă nu știu să patineze, au scuza că dansează.

● Slalomul reproduce, la scară redusă, evitarea obstacolelor pe parcursul vieții. Nu este viața cel mai uriaș slalom?

● După regulament, hocheiul are trei reprize. Oare reluările jocului după întreruperi nu sînt tot re... prize?

● Un instantaneu luat în timpul unui meci de hochei sugerează tabloul unor cosmonauți care recoltează rocă selenară.

Barbu Alexandru EMANDI

ARTISTUL FOTOGRAF ȘI SPORTUL

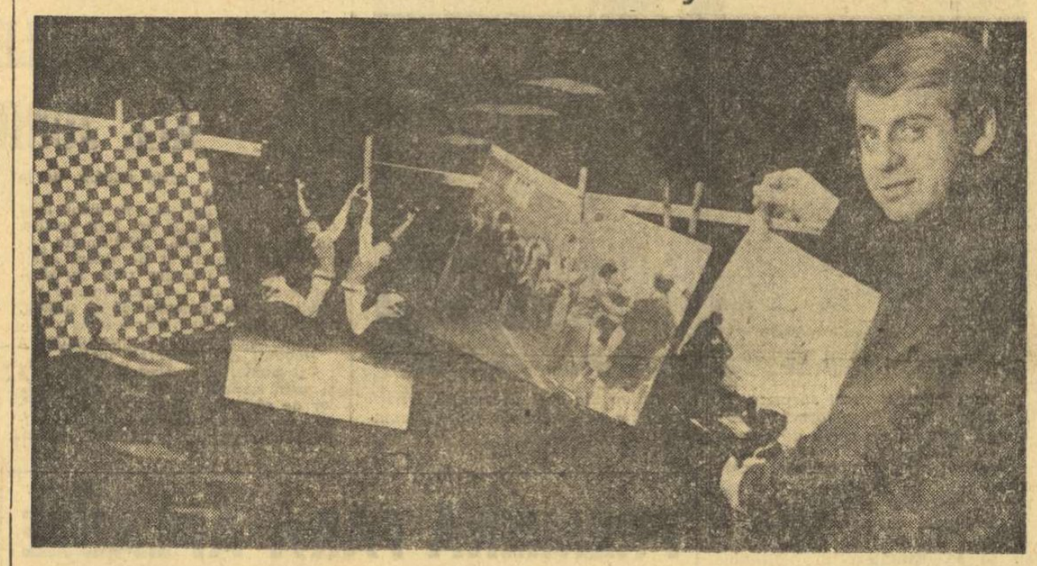

Ion Mihăică face parte, neîndoios, din tagma artiștilor fotografi. Oricîtă silință ne-am da noi, ziariștii, de a-l revendica mai pe lîngă noi, tovarăș de reportaje și deplasări pe teren, este evident că Ion Mihăică rămîne mai curînd un creator de imagini fotografice decît un foto-reporter cu exclusiv fulgurante intervenții pe exponometru. Genul lui nu e: „clips — și gata!" (gen care de altfel nu exclude reușita estetică), ci mai de grabă meditația, în căutarea subiectului fotogenic, vînătoarea de frumos în toate manierele, ba am spune chiar voluptatea de „a face" fotografii.

Stăruința lui Ion Mihăică în a-și etala creațiile în expoziții personale sau colective (care i-au adus meritate elogii), precum și în a-și însuma lucrările valoroase în volume tipărite, trădează sensibilitate artistică, nevoia de a comunica și dincolo de perimetrul profesiunii.

Gîndurile acestea ne-au fost sugerate de proaspăt apărutul volum:

ION MIHĂICĂ: Față în față cu sportul. Editura Stadion, 1971; lei 17,50.

Este un album cu o selecție de peste o sută de fotografii reprezentative pentru truda neobosită și certele calități ale (totuși!) colegului nostru. De la tabloul simbolic (cum ar fi „Simfonia fantastică" sau „Vezi, rîndunelele se duc..."), cu merituoase valențe propagandistice pentru sport în general), pînă la portretul sugestiv în detalii (cum ar fi „Răducanu" sau „Lia Monoliu"), autorul nu se sfiește să atace toate genurile, cu o fire veșnic cercetătoare care-l poate duce la adevărate reușite (cum sînt compozițiile ușor ironice: „Critică... și autocritică", „Citrice" sau „Goool!"). precum și la pasagere contraventii față de regula construcției fotografice (cum ar fi „Pe fond negru" sau „Arlechin").

Dacă pictorii se simt jigniți cînd operele lor sînt numite „fotografice", credem că artiștii foto-imagiști au toate motivele să fie bucuroși cînd lucrările le sînt considerate „picturale"! Este, fără îndoială, cazul lui Ion Mihăică, piesele sale „Omagiu lui Degas" (nici nu se putea titlu mai nimerit!), „Othelo" sau „Nisipuri mișcătoare" (printre altele), purtînd virtuți estetice incontestabile.

Victor BANCIULESCU

11.700.000 de mărci poștale „Sapporo"

Poșta română a pus în circulație o serie specială de mărci, alcătuită din 6 valori, dedicată Jocurilor Olimpice de iarnă care au început în orașul japonez Sapporo. Toate cele 6 valori ale noii serii au un fond albastru, pe care este desenată partea centrală din emblema jocurilor — un mare fulg de zăpadă stilizat — înfățișînd în primul plan: o patinatoare artistică executînd o piruetă (valoarea de 10 bani); un hocheist urmărind pucul cu crosa (20 b.); un biatlonist schiind înarmat (40 b); 4 boberi într-un bob — pe capota căruia este înscris „România" — luînd un viraj (55 b); un schior coborînd în viteză (1,75 lei), iar valoarea de 3 lei înfățișează emblema întreagă a Jocurilor de la Sapporo, formată din trei patrate egale, așezate vertical, cel de sus avînd drapelul japonez (soarele roșu pe fond alb), la mijloc desenul stilizat al unui mare fulg de zăpadă cu 6 colțuri, iar în partea de jos cele 5 cercuri olimpice, cu textul „SAPPORO '72", — toate mărcile avînd legenda „POȘTA ROMÂNĂ".

Primele 5 valori au cîte 2 milioane bucăți tiraj, ultima de 400 000 de bucăți, iar colița seriei — înfățișînd flacăra olimpică profilată pe un mare fulg de zăpadă stilizat — are cel mai mic tiraj, de numai 300.000 bucăți. Seria este întregită cu plicuri „Prima zi a emisiunii", obliterate cu o ștampilă specială, purtînd data respectivă, mărcile — în dimensiunile de 33/43 mm iar colița avînd 78/90 (desenul fiind de numai 38/50 mm) — sînt tipărite după machetele graficianului Eugen Palade.

AGENDĂ TURISTICĂ

● REÎNTORS la marea sa dragoste turistică, ing. **Emilian Iliescu**, a dăruit amatorilor de drumeții montane un nou ghid al Retezatului **„acest ocean vinzolit de năpraznice uragane, ale cărui uriașe valuri au fost împietrite pe veci"**. În aproximativ 100 de pagini, autorul ne oferă o prezentare generală a spectaculosului masiv (geologie, geografie, floră, ocrotirea naturii), iar, în continuare, 10 trasee care ne introduc în Retezat pe la cabana Cîmpu lui Neag și sugerîndu-ne să-l părăsim pe la Gura Zlata. Ghidul este completat cu trei anexe (Căi de pătrundere în Retezat; marcaje în acest masiv; cabane și adăposturi), cărora li se mai adaugă un glosar de termeni turistici, o serie de planșe cu fotografii și, firește, o hartă mare a masivului (pe lîngă schițele traseelor prezentate).

Prin organizarea materialului, prin remarcabila putere de descriere, ghidul **„Popas în Retezat"** ar putea sluji de model unei colecții întregi dedicată munților noștri.

● „ASOCIAȚIA ziariștilor și scriitorilor de turism" a ținut, săptămîna trecută, o ședință în cadrul căreia a discutat planul de apariții al editurii de specialitate **„Pontica"**. Discuțiile, precedate de o scurtă prezentare a obiectivelor editurii, făcută de directorul acesteia, scriitorul **Pop Simion**, s-au purtat nu numai asupra titlurilor prevăzute a vedea lumina tiparului în 1972, ci și asupra perspectivelor mai depărtate ale editurii Ministerului Turismului.

● NUCLEUL de iubitori ai turismului care au organizat în Capitală, Turing-Clubul de pe lîngă Casa de cultură a sectorului 4, își continuă meritoria activitate. Joi seara, **I. Hozoc** a făcut o interesantă prezentare, însoțită de proiecții de diapozitive a zonei turistice „Țara Bîrsei".

COMPENSAȚIE PE PLAN LOCAL

După cum se știe, dansurile nu au fost încă incluse în programul probelor de patinaj artistic al Olimpiadelor albe. Decepția proaspeților campioni europeni, frații Buck (R. F. G.), a fost însă de scurtă durată. Compatrioții lor s-au grăbit să le ofere o compensație pe plan local, dîndu-le posibilitatea de a lua parte la Jocurile Olimpice de vară, de la München.

Desigur însă, că nu vor... patina. Angelica va face parte din corpul de „hostess", iar fratele său va deveni, pe durata evenimentului, unul din tehnicienii corpului de electroniști.

S-A... REZOLVAT!

Așaaaa! Scrie în stînga sus denumirea asociației... Așaaa! Zi-i la mijloc, frumos, cu majuscule, DARE DE SEAMĂ și subliniază cu două... Așa! Și să-i zicem... În perioada la care se referă darea de seamă, asociația noastră sportivă a obținut succese de seamă... Nu merge! Dare de seamă, succese de seamă... Șterge mai bine și zi-i succese importante... Hm! Dracu' știe!? Ce fel de importante, dacă, de fapt, în ultimul trimestru... Și aveam și sarcină ala cu patinoarele naturale... Nu, tovarășă, nu scrie asta! Mă gîndeam eu... Da, ce ziceam? Adică, ce mă gîndeam? Da, cu pătinoarele... Da' știu și tovarășii că iarna asta nici nu a fost chiar așa de iarnă. Fic de zăpadă n-a fost de Anul Nou! Și cu frigul?... Așa și așa! Și pe urmă, dacă nu e înghețat bocuș, se rupe gheața și dăm de bucluc cu copiii... Dar dacă e înghețat ca lumea, nu e păcat să stai pe un ochet de apă să organizezi patinaj de masă? Dar nici n-a fost înghețat. Aciea... a fost în vreo două duminici, și-am tras la copcă de-am înnebunit știucile... Mamă-mamă, mi-a înghițit una trei virteje, cu ancore cu tot, dar tot am tras-o de mustăți pe... plajă. Piesă rară... Peste două jum'ate... Tărcate ca tigrii, ori ca leoparzii, nu altceva!... Să moară Nicu de la ADAS și Vasile de la Loto-Pronosport... Păi ce, alea ale lor erau știuci? Niște țiri afumați, pe lîngă ale mele... Scrie, tovarășă! Că uite, avem într-adevăr realizări importante... Informăm adunarea generală a vînătorilor și pescarilor sportivi că membrii filialei... Cum? Till! Bată-te norocul să te bată! Al și dumneata dreptate. Eram la darea de seamă a asociației sportive... Na, c-am încurcat-o!...

Păi la... patinaj de masă știu eu cîți ori fi fost? La staț nitel, să dau eu un telefon la ala dinspre ochiul ăla de baltă... Ah, dă! Bună idee! Să-l sun pe Tudorică din macaraua turn... Vrea să zică... 2... 5... așa... Alo! Tudorică? Aici Trandafir, președintele asociației... Tudorică, frate, la ridică-te tu cu gîtul ăla de girafă și aruncă-ți un ochi spre poștoloacă... Vezi tu ceva copii cu patinele pe gheață? Cum? Da? Cîți sînt, Tudorică? Vreo 10? Bun! Mersi! Să trăiești!

Scrie, tovarășă! Am organizat concursuri populare de patinaj la care iau parte zilnic peste 10... ăăă, știi ce? Mai bagă-i un zero, că n-o fi foc! Deci... zilnic peste 100 de participanți... care... prin grija asociației...

p. conf.
Mircea COSTEA

OMAGIU EDILITAR

Una din problemele dificile pentru țările care organizează Jocurile Olimpice este aceea a utilizării ulterioare a diferitelor construcții și amenajări, astfel încît să poată fi recuperate investițiile făcute, care, se știe, sînt destul de mari. De unde acum cîtva timp, satul olimpic era un fel de tabără alcătuită din baracamente demontabile, astăzi se construiesc adevărate cartiere de vile, cu tot confortul modern. Astfel, satul olimpic de la München cuprinde un bulevard, un parc, piețe poduri și 22 de străzi complet amenajate, plus altele în curs de finisare. Conform unei hotărîri a primăriei, toate acestea vor primi numele unor sportivi celebri sau ale unor personalități care s-au distins în activitatea olimpică. De pildă, bulevardul se va numi Pierre de Coubertin. Primarul orașului, Georg Brauchie, va lua partea leului, parcul noului cartier urmînd să poarte numele său, pentru meritul de a fi pus și susținut candidatura orașului. Una din străzi a primit numele Buis Spiridon, cîștigătorul maratonului la prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne din 1896. Alte străzi se vor numi Nedo Nadi, Kusoczinski, Rudolf Harbig și Lilian Board. Au mai fost făcute propuneri pentru a se da străzilor numele altor foste glorii ale J.O.: Nurmi, Owens, Weissmüller etc.

PROFESORUL COOPER DESPRE COSMONAUȚI ȘI FOTBALIȘTI

Deși în lumea fotbalului, testele Cooper (mijloc de oglindire a formei fizice) au devenit familiare pretutindeni, personalitatea autorului lor este mai puțin cunoscută. În fapt, prof. dr. Cooper face parte din corpul N.A.S.A. și este responsabil pentru condiția fizică a cosmonauților aflați în centrul de antrenament de la Houston. Toți eroii aventurilor sideronave au trecut sub observația sa și nu puțini au fost acei cărora li s-a barat drumul spre spațiul cosmic, pentru lipsa unui procent în complicatele calcule ale doctorului.

Cum s-a ajuns la aplicarea metodelor de antrenament spațial în programul rezervat condiției fizice a fotbaliștilor? Răspunde dr. Cooper:

— Îmi plac foarte mult sporturile și printre ele și fotbalul. Nu m-am gîndit însă că metodele pe care le-am imaginat pentru testarea formei fizice a cosmonauților, s-ar putea răspîndi în lumea fotbaliștilor, deși ele sînt foarte indicate și acolo. M-am trezit astfel în centrul unei mari publicități, pe care munca mea discretă de la Houston nu mi-ar fi asigurat-o niciodată. Îmi face desigur plăcere.

S-a ajuns aici printr-o întîmplare. Un simpatic antrenor brazilian, Carlos Alberto Perreira, responsabil cu pregătirea fizică a echipei reprezentative a țării sale, a venit într-o zi la mine. A rămas trei săptămîni și, o dată ajuns acasă, s-a apucat să-și mustruluiască jucătorii după metodele aplicate corpului de cosmonauți americani — cel puțin în ceea ce privește controlul la efort. Experiența braziliană a reușit, fiind încununată de ultimul campionat mondial.

— În ce constă, propriu-zis, testul Cooper?

— Sînt mai multe asemenea teste, mai ales în ce privește antrenamentul cosmonauților. Ele necesită aparatură specială și multe alte complicații. Vom alege pentru fotbaliști cea mai simplă și mai răspîndită probă. Jucătorul iese pe pista de alergări. Are la dispoziție numai 12 minute. Dacă în acest interval de timp a alergat 2 400 m, pregătirea lui fizică e slabă, la 2600 m i se poate acorda suficient, iar cu 2 800 m îl putem socoti cu o pregătire mijlocie. Între 2 800 și 3 000 m avem de-a face cu un jucător bine pregătit, iar de la 3 000 m în sus, cu un excelent atlet. Calificativele privesc jucătorii de cîmp, căci portarilor care acoperă 2 700 — 2 800 m le putem acorda „foarte bine".

— Cît timp își păstrează valabilitatea indicii testului?

— Aceasta depinde de antrenor. Sînt de părere că jucătorii trebuie testați, cel puțin o dată pe lună. Aceasta chiar în condiții de supraefort, cînd echipa joacă de două ori pe săptămînă. E necesar ca echipa însărcinată cu controlul medical al jucătorilor să aibă o imagine clară a stării sanitare a acestora și să intre în alertă atunci cînd, fără motiv obiectiv, performanța scade.

Testul are avantajul de a fi pe placul jucătorilor, care se supun cu plăcere probei.

Mai sînt și alte teste privind fuga pe 50 m, exerciții de haltere, mingea medicinală. Nu insist. E important ca antrenorii să știe cînd să amplifice efortul și cînd să-l diminueze, spre a avea o imagine clară, obținută prin control, a posibilităților fizice ale tinerilor fotbaliști. E bine ca rezultatele să fie publicate, aceasta ducînd la emulație și la o mai strictă auto-supraveghere și observare a regulilor vieții sportive.

— Poate un jucător, bine dotat, tehnic și tactic, să se dispenseze de condiție fizică?

— Jucătorii brazilieni au crezut cîndva acest lucru, dar au fost primii care și-au dat seama de greșeală. Carlos Perreira a fost cel dintîi care a aplicat testul Cooper și exemplul s-a răspîndit, venind de la cei mai buni".

ADEVĂRURI

Fotbalul este sportul rege, iar atletica (grea și ușoară) este regina sporturilor.

★

Gimnastica artistică reînvie — sub formă dinamică — perfecțiunea statuară a operelor lui Phidias.

★

Olimpiadele moderne ne dau — în epoca electronicii și a cosmonauticii — îndemnul spre marele echilibru pe care omul îl realizează, integrîndu-se în simplitatea Naturii.

★

În procesul de pregătire — în afara aparatelor ajutătoare — sportivul are nevoie și de pasiune, de încredere în forțele proprii, de optimism.

D. MORARU-SLIVNA

Răspunde Ion Poștașu

MARIN ALBU, GIURGIU — La ora actuală, reprezentanții S.U.A. nu mai dețin decît două titluri de campioni mondiali, în boxul profesionist, și anume la categoriile mari. Iată, de altfel, numele celor 10 campioni: muscă:

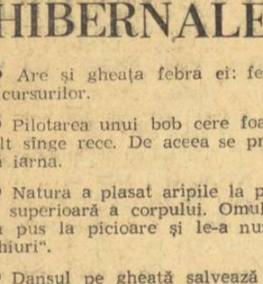

Erbito Salvarria (Filipine) cocoș: Ruben Olivares (Mexic), pană: Kuniaki Shibata (Japonia), semiușoară: Alfredo Marcano (Venezuela), ușoară: Ken Buchanan (Scoția), semimijlocie: Nicolino Loche (Argentina), mijlocie mică: Jose Napoles (Mexic), mijlocie: Carlos Monzon (Argentina), semigrea: Bob Foster (S.U.A.), grea: Joe Frazier (S.U.A.).

VASILE MIRCEA, POIANA IALOMIȚEI. În scrisoarea dv. afirmați — „în mod precis" — că România, Iugoslavia, R.F.G. și Italia se vor califica în semifinalele Campionatului european la fotbal. Ne comunicați și rezultatul semifinalelor — România va întrece Iugoslavia, iar R.F.G. va avea cîștig de cauză în fața Italiei — și lăsați fără pronostic, tocmai finala: România — R.F. a Germaniei! Zău, nu ne ...fierbeți. Spuneți-ne măcar, care va fi rezultatul primei reprize?

ION OALA, ARAD. Cele trei meciuri dintre Liverpool și Petrolul, disputate acum cîțiva ani, în cadrul Cupei campionilor europeni, s-au încheiat cu următoarele rezultate: 2—0, la Liverpool, 1—3, la Ploiești (pe atunci, sistemul de departajare, la scor general egal, prin dublarea golurilor înscrise în deplasare, nu se introdusese și în C.C.E.) și 2—0 la Bruxelles.

NICOLAE MOȚ, OLTENIȚA. Mircea Lucescu este absolvent al Facultății de Comerț Exterior.

ALEXANDRU GEORGE VULPE, BRAȘOV. **„Foarte mulți cititori, mai ales iubitori ai fotbalului, vă iau drept arbitru, în disputele lor. Și dv., după cum am văzut, ați acceptat acest rol".** Da. În speranța că voi deveni într-o zi arbitru F.I.F.A.! Veți primi răspuns prin scrisoare.

ILIE COANDREȘ, URICANI. Ați cheltuit, în zadar, toată energia, încercînd să-i lămuriți pe prietenul dv. că antrenorul secund al U.T.A.-ei, Ion Ionescu, este altă persoană decît fostul atacant al Rapidului și al echipei naționale. Și sperați că cu să am mai multă putere de convingere? Oricum, eu zic ca dv. Numai să fiu crezut...

B. PANTAZI, BACĂU. **„Un atacant talentat trece în dribling pe lîngă ultimul apărător. După dv. (și după regulament), ce ar trebui să facă acesta din urmă: să recurgă la fault sau să-și felicite adversarii pentru frumoasa lui acțiune, mai ales că ambii sînt componenți ai echipei naționale?".** M-ați pus în încurcătură! Evident, faultul nu este un lucru prea onorabil. Dar nici nu cred, într-o situație ca aceea pe care ați descris-o dv., că felicitările adresate

adversarului ar reprezenta cea mai bună soluție. Eu, în orice caz, n-aș avea curajul s-o recomand!

JONNY, BUCUREȘTI. **„Vă felicit pentru abnegația cu care răspundeți la scrisori. După părerea mea, munca pe care o depuneți, nu este de loc ușoară".** Așa îi spuneam și eu redactorului șef. Dar tot n-a vrut să-mi mărească salariul! Să vă răspund, acum, la întrebări: 1. Patinatoarei Sonja Morgenstern îi puteți scrie pe adresa: clubul Dynamo, Karl Marxstadt, R.D. Germană, 2. **„Pe ce considerente, fotbalistul Neagu este**

chemat mereu la lot?" Să vă spun drept: nu știu. Dar cîtă vreme nu joacă, nu e nici în pericol!

I. GHINESCU, BOTENI. Cîteva urări adresate echipei F.C. Argeș, pentru retur:

Un boxer:

Vă doresc victorii multe.
Fie ele chiar la... puncte

Un bibliotecar:

Vă fac și eu o urare:
Să jucați o... carte mare

Un croitor:

Aș dori să cos de zor,
Tricoul... campionilor!

Croitorul dv. s-a hotărît cam tîrziu să se apuce de lucru. Mi se pare că U.T.A. l-a și cusut!

G. S., BUCUREȘTI. **„Vreau să practic șah de performanță, dar nu știu cum să procedez".** Dacă dorința este dublată și de forța de joc necesară, procedura este cît se poate de simplă. Adresați-vă, de pildă, clubului Constructorul. Sînt tare curios să văd dacă antrenorii de-acolo o să-mi mulțumească sau o să mă injure că v-am trimis!

Ilustrații: N. CLAUDIU

Am dat la o parte O PERDEA DE MODESTIE

Maria Alexandru nu mi se pare a fi ceea ce se cheamă o vedetă. Ar avea drepturi certe la publicitate, la ilustrații pe prima pagină, la „zgomot", într-un cuvînt. În fond, ea este o mare campioană. Palmaresul ei obținut cu paleta în mînă lîngă masa vopsită în verde este încărcat de valoare, de semnificații. Ne vom mărgini să amintim că în panoplia ei cu trofee de acasă și în vitrina tenisului de masă românesc stau titlurile de campioană mondială la dublu fete (lîngă Geta Pitică), campioană europeană absolută (simplu, dublu-mixt și dublu fete), de nenumărate ori campioană internațională în diverse concursuri de mare amploare. Este enorm, aproape imposibil de egalat. Femeia aceasta mărunțică, blondă, cu ochii ușor migdalați și verzi ca topazul, a strîns toate aceste onoruri, aproape pe nesimțite și într-o tăcere nemeritată.

Stăteam față în față, într-o sală de antrenament, după ce Maria lucrase sub supravegherea Ellei Constantinescu, cu haltere ușoare și sprintase de cîteva ori de-a lungul sălii, iute, mărunt, îndesat, încît scrîșnise podeaua sub atîta ambiție pusă în fiecare gest. Își terminase antrenamentul, cu un zîmbet ușor ostenit și a acceptat „interviul" nostru fără explozia de mulțumire așteptată.

— Nu iubiți publicitatea? (nici nu mai știu dacă era prima întrebare „proiectată". Ea a țîșnit spontan, printr-o simplă impresie de moment).

— O, nu. Mă satisface doar simpatia publicului în concurs, aplauzele pentru o acțiune reușită, certitudinea că sînt cunoscută pe unde peregrinez cu concursurile noastre de tenis de masă. Pentru publicul fidel, sportivul însuși este o gazetă vie, prin comportarea sa. Publicitatea presei scrise și vorbite mă stinghерește. O dată, un reporter de la radio a umblat o lună de zile cu magnetofonul după mine, fără să mă găsească. Am eschivat eficace și s-a lăsat păgubaș. Nu-mi place pur și simplu să vorbesc despre mine. (Cred că zîmbeam, a zîmbit și ea, adăugînd: „Dumneata m-ai prins și acum nu mai pot da înapoi").

— Maria Alexandru, încearcă totuși să te definești! După 20 de ani de activitate, publicul are nevoie de autoportretul acesta, deși dumneata ai oroare mărturisită de a vorbi intempestiv la persoana întîi.

— Fie. Notați atunci, că sînt orgolioasă și energică, mai mult pragmatică decît melancolică. Sînt un om interiorizat.

— Cum adică?

— Adică nu plîng, cum fac toate fetele după victoriile cele mai mari și după înfrîngerile cele mai umilitoare. Tac și mă bucur sau sufăr în sinea mea.

— Sînteți sociabilă?

— Nu-mi place gălăgia. Soțul meu este mai comunicativ, la noi în casă vin prietenii lui pe care îi prefuiesc, pentru că sînt oameni statornici și dezinteresați.

— Aveți preun „idol" în tenisul de masă?

— Pe actuala campioană mondială, chinezoaica Li Hui-cin. Știe tot ce se poate ști în materie de ping-pong. Este perfecțiunea întruchipată.

— Sînteți cochetă?

— Nu. Nu mă fardez, o... Unda nu e prietena mea cea mai bună, jurnalele de modă nu le răsfoiesc cu înfrigurare. Mă îmbrac așa cum îmi

place și mă simt bine, adică „sport".

— Ce vă place în mod deosebit, în afara mingii de celuloid?

— Muzica ușoară și automobilul. Îl admir pe Humperdinck, îmi place mult și Andreescu. Am acasă o combină muzicală după ultimul cuvînt al tehnicii. Stau în fotoliu, lîngă soțul meu și ascultăm ore în șir benzi cu muzică minunată. E reconfortant, e sublim după „țărăneala" din sală, după antrenament, după servici, după călătorii lungi, unde ești foarte puțin turist și foarte mult un truditor lîngă masa de joc. Cu mașina este la fel. Volanul și peisajul care fuge în urmă mă deconectează.

— Aveți vreo prietenă în lotul național pe care-l dominați de atîta amar de vreme?

— În sporturile individuale, sportivii nu pot fi prieteni intimi, pot fi doar buni camarazi. Este aceasta o lege nescrisă și cine susține contrariul este un fariseu.

— Vă temeți de ceva foarte tare?

— De singurătate.

Maria Alexandru a tăcut brusc, parcă puțin speriată, parcă puțin mirată că vorbise atît de mult. Ea este de fapt, o taciturnă. Dacă o priviți cu atenție, veți vedea că pentru ea vorbesc în primul rînd ochii, ochii aceia migdalați și verzi ca topazul. Se unduiesc în ei și hotărîre și viața interioară bogată. Citeodată ei scapără de duritate, au allă dată un licăr de mare omenie. Este totuși greu abordabilă campioana mondială Maria Alexandru. Între ea și lume, lasă mereu o perdea groasă de modestie.

Ion CUPEN